

Λιμενάρχης Εὐρίπου

Εἰπέ μου, σελήνη μου, γιὰ ἕνα καράβι
τῆς νυχτὸς ποὺ τὸ φέραν οἱ ἀνέμοι,
μουγγὸ γιὰ ἕνα πλοῖο ποὺ τὸ φῶς δὲν ἀνάβει
καὶ τρέμει.

Γι' αὐτὸ μόνον, πέ μου, καὶ γιὰ ποῦ ἀνατέλλει
μιὰ γυναικία πανώρια, εἰπέ μου,
κι αὐτὸ νὰ βογγάει, νὰ βογγάει καὶ νὰ θέλει
- καλέ μου! -

Σὲ βύθος νὰ πέσει, σὲ βυθὸς νὰ πλαγιάσει
μὲ φουγάρα γερά, καὶ στὰ χέρια
- στὸ λαμό - τῆς κυρᾶς νὰ κρεμάσει
τ' ἀστέρια.

Σελήνη, σελήνη μου! ὑψώνεται ἡ πλώρη
κι ἡ πρῶμη βυθᾶει πρὸς τὰ κάτω,
ἄχ! στὰ ὄρια ζωῆς βάστα καὶ - τὸ βαπόρι! -
θανάτου.

Κι ἐμὲ πετριμένο - σ' αὐτὸ τὸ μπαλκόνι -
ν' ἀγναντεύω γιὰ πάντα τὸ πλοῖο,
κι ἡ πλώρη - κὰν κόρη - ὄρθη νὰ μαργώνει
στὸ κρῦο.

Ν. Δ. Τριανταφυλλόπουλος
(Ἔκ τοῦ βιβλίου *Λιμενάρχης Εὐρίπου*)

Σινιάλιο, II

στὸν κύριο Ν. Δ. Τριανταφυλλόπουλο

Βρώμικα νερά καὶ λαδιωμένα
φῶτα λιμανίσια στὸ σκοτάδι
πᾶρτε με - ἔχω φτάσει - πᾶρτε με κι ἐμένα
τῆς σκουριάς ρημάδι.

Καταπῶς ζητοῦσα ἱστορημένα
βροχερὴ ὄμιχλη, ὑγρὸ βαμβάκι
στὸ κατράμι μύρα μου χυμένα
κι ἀνεμὸς φαρμάκι.

Θὰ φανεῖ ἕνα σκάφος - (ἀπὸ ποῦ σταλμένο;
ἀκταιωρᾶς; καίκι;) - σ' ἄγρια σκότη
καὶ θὰ μὲ καλέσει - (ἀπὸ τί ἀναμμένο; -
μὲ φωνὴ Δεσπότη

Ἄσπρη πελάγου, ταξιδιῶν τελώνης
Κλήτωρ, λιμενάρχης σὲ νυχτιὰς ὄνειρων.
- Μὴν ξεδεύεσαι ἄλλο ὦρα νὰ τελειώνεις
νοσταλγὴ τοῦ ἀπείρου

ἔχεις φτάσει στὸ λιμάνι
ὅμως φεύγει ὅποιος πεθαίνει.

Δημήτρης Κοσμόπουλος

Ὁ πρῶτος τοῦ Σκαρίμπας

Τὸ θυμᾶται, βέβαια, πολὺ καλά. Ὁ πρῶτος τοῦ Σκαρίμπας.
Ὁ κύριος τοῦ Τζάκ. Πάτς καὶ ἀπαγαί. Προτάθηκε ἀπὸ τὸν ἐν
Χαλκίδι Λιμενάρχη. Ἀμέσως καὶ πάραυτα τὸ παρήγγειλε στὸ
μικρὸ βιβλιοπωλεῖο, μπάς καὶ ἦταν οἰνοπωλεῖο; Γιατὶ μέθυσε
ὀπωσδήποτε. Τοῦ ἦρθε κατακέφαλα, μπάμ καὶ κάτω. Στὸ
γράμμα ποὺ ἔστειλε, κρῖμα(ς) ποὺ δὲν κράτησε ἕνα ἀντίγραφο,
παράληρθε. Χρόνια μετὰ, ὅταν στὸ Γρεβενιώτικο ἐνιαῖο πα-
ζάρι βρῆκε *Τὰ πουλιὰ μὲ τὸ λάστιχο* (1978) μὲ εἰκονογράφηση
τοῦ Νίκου Σγούτα, ἀκόμα ἔλεγε παλαβὰ καὶ μασοῦσε λέξεις
ἀκατανόητες. Μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὴν βροχὴς τοῦ ἄρχισε νὰ
υποψιάζεται: τὸ βιβλίο ἐκεῖνο ἦταν στὴν πραγματικότητα ἕνα
ναυτολόγιο παραδόξων, μὰ ἀναλυτικὴ λύσις τοῦ μυστηρίου τῶν
παλαβῶν νερῶν τοῦ Εὐρίπου. Κοχύλια, μουσικὴς, καρδερίνες
τῆς ὁδοῦ Ἀβάντων, ἡ Ἅγια Παρασκευὴ τὸ πρωί, ἡ γέφυρα, ἡ
Σουβάλα, τὸ χλωμὸ πλοῖο, τὸ περίπτερο μὲ τὴν ἐκδόσεις *Βίπερ*,
ὅλα ἦταν ἐκεῖ* ἀκέραια, μυστικά, "κύματα παφλάζοντα πολυ-
φλοῖοβοιο θαλάσσης".

Ἀντώνης Ν. Παπαβασιλείου

*Ἔργο τοῦ Πέτρου Χριστούλια γιὰ τὴν *Τύρβη*.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΕΝΤΡΩΤΗΣ

ΣΚΑΡΙ ΜΠΑΣΜΕΝΟ ΣΤΗ ΦΥΡΟΝΕΡΙΑ

Ἀκόμα σειέται ἐκεῖνη ἡ φανταζὶ κορδέλα*
μασιέται καὶ τὸ ξεροκόμματο τῆς μοίρας
στὴν πόλη τῆ γλαρῆ. Δικαστικὸς κλητήρας
φαντάστηκα πῶς εἶσαι, μὲ τὴ μνήμη βδέλα

νὰ σοῦ ρουφάει ἀκυρωμένες ἐπιδόσεις
στοὺς ἑαυτούς σου μέσα στὸν θαμπὸ καθρέφτη
καὶ τὴ μαντάμ Ζαλούχου νὰ σε βγάζει ψεύτη

στῶν τακουνιῶν τῆς τὴν χαυδεῖς ἀναγνώσεις.
Μὲς στὴν ἀσβόλη ὑπάρχεις μὰ καὶ δὲν ὑπάρχεις*

τῶν χαρτονόμουτρων ἐσὺ εἶσαι ὁ λιμενάρχης.

Ἡ πετονιὰ στὸ χέρι —διάολε τσίμπα!
τακούνια ν' ἀλαργεύουν στὴν παραλία
κι ὄλοι σὲ γυρεύουν μὲς τὰ βιβλία
ἐξὸν αὐτὸς ποὺ λιμενάρχη σ' ἔκαμε Σκαρίμπα.

*Ἀγγελος Μαντάς
Τὰ Νεφοῦρια, Πρωτοχρονιὰ 2011

Σταμάτης Γκαβέτας

Σελὶς 2

- ➡ Ντίνος Ἀγραφιῶτης
- ➡ Λεῖλα Ἀνδριώτη
- ➡ Β.Π. Καραγιάννης
- ➡ Μαρία Μπατρά
- ➡ Σωτήρης Ραπτόπουλος
- ➡ Ἀντώνης Φ. Σβολιαντόπουλος

Μανουβράροντας ἀνάμεσα σὲ Σκαρίμπα καὶ Βυζάντιο

Ἰππρετοῦσε στὸ Βασιλικὸ Ναυτικὸ ὡς Ἐπίκουρος Σημαιοφόρος,
πτυχιούχος τῆς Φιλοσοφικῆς. Στὸ μόνον ποὺ φάνηκε κάπως νὰ δια-
κρίνεται στὴ Φιλολογία ἦταν τὰ Νεοελληνικά. Ἐνα πρωτόλειο δο-
κίμιό του «Σκαρίμπας καὶ θάλασσα» γιὰ τὸν συμπατριῶτη του ἦ ἕνα
ἄλλο γιὰ «Τὸ ἀνήθικο στὴ λογοτεχνία» ἔκανε τὸν Καθηγητὴ τῆς
ἔδρας στὴν Ἀθήνα Γεώργιο Θ. Ζώρα -Θεὸς στωρῆς- τον! - νὰ τοῦ
προτείνει θέση κοντά του; Παλιμβουλὸς ἐκεῖνος, ζήτησε νὰ τὸ σκεφτεῖ
κατὰ τὴ στρατιωτικὴ θητεία.

Ταραγμένη ἡ ἐποχὴ τῶν φοιτητικῶν τοῦ χρόνων (1959-
1964), ὄχι λιγότερο τὰ χρόνια τῆς ναυτικῆς θητείας (1964 - Φε-
βρουάριος 1967). Τὴν πέρασε στὸν Σκαριαμαγιά: νέες φιλίες κι ἡ
θάλασσα, ἀγάπη στοιχειωμένη, δέπια. Ὁ προϊστάμενός του Πλω-
τάρχης Ἀναστάσιος Ρομποτῆς (ἀποστρατεύθηκε τὸ 1982 ὡς
Ἀντιναύαρχος Ἀρχηγὸς Στόλου) ἦταν γνωστότερος ὡς λογοτέχνης
Τάσος Κόρφης. Μὲ ἐπίκεντρο τῶν ἐνδιαφερόντων του τὸν Μεσοπό-
λεμο, συγχορευότανε τὰ λογοτεχνικά μὲ τὸν Σημαιοφόρο καὶ τοῦ
χάριζε βιβλία του. Σχεδὸν ζωὴ χαρισμένη παρά τὴν λαχτάρα, ποὺ
ἀργότερα τὴ νοσταλγοῦσε ἀπελπισμένα.

Τοῦ ἴρθε στὸ νοῦ ν' αὐξήσει τὰ ἐφοδία του μὲ πτυχίο τῆς
Ἱστορίας καὶ Ἀρχαιολογίας. Πάταγε σὲ ἐλάχιστες παραδόσεις,
σχεδὸν δὲν εἶχε ἀντικρύσει τὸν νέο καθηγητὴ Βυζαντινῆς
Ἀρχαιολογίας Δημήτριο Πάλλα μὲ φήμη ἀριστεροῦ καὶ
δημοτικιστῆ. Καὶ κάποια μέρα ἡ Βοηθὸς τὸν εἰδοποίησε ὅτι ὁ νε-
φερὸς καθηγητῆς ζήτησε νὰ τὸν δεῖ! Τοῦ κόπηκαν τὰ γόνατα,
ἀσφαλῶς κατὰ δυσάρεστο συνέβηκε. Μπήκε στὸ γραφεῖο του μὲ τὴ
στολή, μπάς καὶ τὸν ἔκανε νὰ δεῖξει λίγη ἐπιεικεία. Κουλουριῶτης ὁ
ἄλλος, δῖόλου δὲν... ἐκστασιασμένη, ἀλλὰ τοῦ πρότεινε θέση Βοηθοῦ
μόλις τέλεινε τὴ θητεία του!

Πάλι δια ἦρθαν τὸ πάνω-κάτω Συμβουλευτικὸς τοὺς δι-
κούς του, ιδιαίτερα πατέρα καὶ πρωτότοκο ἀδελφὸ (φιλόλογος κι
ἐκεῖνος), καὶ εἶπε τὸ μεγάλο καὶ! Τὸ Βυζάντιο εἶχε νικήσει τὸν βάρ-
δο τῆς Χαλκίδας τῆς νότις του! Καὶ τὸ παράδοξο ἦταν, ποὺ Ζώρα καὶ
Πάλλα, δύο ἀνθρώπους ἀνόμοιους, τοὺς ἔνωσε κοινὴ μοῖρα: Βρέθηκαν
διωγμένοι ἀπ' τὴν θέσεις τους ἀπὸ τὴν δικτατορία τῶν
συνταγματάρχων - μόνον αὐτοὶ ἀπὸ τὴ Φιλοσοφικὴ Σχολή.

Δὲν συναντήθηκε ποτὲ μὲ τὸν Σκαρίμπα. Μόνον σὲ χρόνια
δύοσεχα, ποὺ ἦταν στὸ ζεωτερικό, ὁ ποιητῆς τοῦ ἔστειλε μὲ ἀφιέρωση
τοὺς *Βοιδάγγελους* (1968) καὶ πρέπει ν' ἀντάλλαζαν κανα-δύο
γράμματα. Ἐκλεισε τὰ λογοτεχνικά κιτάπια τὰ ξανάπιασε ἀργὰ
-Παπαδιαμάντη καὶ Μωραϊτίδη- γιὰ χάρι τοῦ ὁμογλάκτου
ἀδελφοῦ.

Στὴ γενέτειρα σταμάτησε νὰ πολυπηγαίνει μὲ τραῖνο, μή-
πως τὸν πιάσουν spieen καὶ κλάματα, καθὼς ἡ πόλη θὰ ξεπροβελ-
νε σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ Στενὸ καὶ θὰ τυρᾶναγαν νοῦ κι αὐτὰ παλιές,
ἄβρες ἀγάπης ποὺ θὰ παίζαν παιδιάρικα Ἐμπρομπι τοῦ Σοῦμπερτ
(ἄχ, ἐκεῖνη σὲ λὰ ὕφεση!), Σελήνης τοῦ Μπετόβεν, Μενουέττο
τοῦ Παντερέφσκι, καὶ θὰ τὸν περικύκλωναν οἱ στοιχειωμένοι στίχοι
τοῦ δνειροφάνταστος ἐρημίτη τοῦ Καράμπαμπα:

Καὶ σὰν χτισμένη ἐκεῖ ἀπὸ χιμωλία,
βαθιά νὰ χάνεται ἡ Χαλκίδα πέρα
μ' ὄλα μου -ἀνοιγμένα- τὰ βιβλία
καθὼς μπουλούκι γλάροι στὸν ἀέρα...

Δημήτρης Δ. Τριανταφυλλόπουλος

ΣΤΑΣΙΜΟ ΚΥΜΑ

Νάναι σὰν νάμου ἔτοιμος. Καὶ νάναι
σὰν νάχω χάσει τὸ εἰσιτήριο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ

Γενήθηκα μὲ ἡμερομηνία ἀνοιχτή
Στὴ γῆ αὐτὴ νὰ ἐπιστρέφω μὲ τὸ πάσο μου

Τρελὰ νερά
Ἀλλάζουν μὲ τὴν ὕψος ρεύματα
Σὰν τὴ διάθεσή μου
Τὸ μόνον πέρα δῶθε
Μιάς ζωῆς ἀσάλευτης

Σὲ μιὰ ταλάντωση ἀναγκασμένη
Ἀπὸ τὸν Εὐρῆμο ὅς τὸν Βερλιγγεο
Καὶ οἱ ἐπτά τοῦ κόσμου θάλασσες
Ἀπ' τὸν πορθμὸ μου πέρασαν

Κι ἂν ἔχασα τὸ εἰσιτήριο
Χωρὶς κουτιά καὶ ἄρμενα
Μπαρκαρόνε τὰ μάτια
Δρασκελιώντας τὸν ὀρίζοντα

Στὴν παλαβὴ τὸ ἔριξα
Τὰ ναῦλα μου νὰ βγάλω
Νὰ μένω στὸν ἀφρὸ στὰ πούπουλα
Στὸ φῶς νὰ μὴ σκοντάψω

Μὲ τὴ σελήνη παίζοντας
Κορόνα γράμματα
Ἀποτραβήχτηκα μὲ τὰ νερά τὸ σούρουπο
Σὰ νικήτης σὰν ἦλιος

Θωμᾶς Γιάννου

